- Αχ! δω πέρα τραγούδια, να. Τραγούδια πού δεν τα ’πα, παιδί μ’, πού δεν τα ’πα! Αχ! εξορία, ..., Φούρνοι, στα βουνά. Όλα στ’ ακείν’ς τις χώρες, όλα τα γύρισα, παιδί μ’. Κι έτσ’ τα θυμούμαι και τα μπαρμπαλίζω. (γέλια)
Ήμανα φτωχιά, άντρας μου ξέρ’τι, τότε ξέρ’τι τα γεγονότα. Μας παν εξορία. Αυτός ήταν εφτά χρονώς, τ’ άλλο έξι χρονώ, τ’ άλλο δυο χρονώ. Τώρα στην Ελλάδα είναι. Στην Αθήνα, στην Αθήνα είναι, φτιάν’ αυτά τα ψυγεία που..., το τέτοιο, το παγωτό. Πενήντα δυο χρονώς είναι. Δίδυμος είναι. Τ’ άφ’σα μοναχά μες στο δωμάτιο. Κάνας δεν πάει να τα διει. Μόνος αδερφός μου πάει και τα πήρε -αυτός ’ταν μεγάλος- και τα πήρε και τα πάει στο σπίτ’ και τα ’φαγαν ψείρες, σκόνες, ψείρες. Ξέρετε τώρα τότε..., ήταν μικρό. Κείνος τα ξέρει καμπόσα. Απέ κι έρ’μαι από την εξορία. Κατεβαίνω από το βαπόρι. Στο..., κάτσε στο..., πώς τη λένε; Στην Καβάλα. Κατεβαίνω από την Καβάλα. Ήταν δύο φανταράκια. Δυο φαντάροι. Εγώ κατέβ’κα από το βαπόρ’, το βαπόρ’ είχε καθυστέρηση, κατέβαζε στάρι. Κατέβαζε στάρι και δυο φανταράκια ήρθαν. Εγώ κατέβ’κα από το βαπόρ’, πάγ’να να διει την Καβάλα. Να βγω να πάω, τι έκανα δεν ξέρω. Έρχοντ’ δυο φανταράκια, με χτυπάει ένα φανταράκι εδώ. Να, τ’ αφτί μ’, τι, ακόμα τρέχει, το ’47. Το λέει γέγος, τέτοιος συνάδελφος μαζί πήγαινανε: «Τι σ’ έκαν’ η γυναίκα;» λέει. «Αυτή η γυναίκα, λέει, ’πό πάν’, από την Τουρκία είναι, λέει. Δε βλέπεις τι ρούχα έχ’; Ξυπόλητη». Ξέρ’τε τι φτώχεια ήτανε. «Τώρα, λέει, να είναι κατά σε σένα, λέει, σε πέντε, λέει, πάνω στη Διοίκηση, λέει, σε πέντε μέτρα θα σε βάλουν» λέει. –«Αμάν, ζαμάν!» -«Τι ζαμάν μαν;». Εγώ να ’μαι πιρπιρίκα, γύρ’σα, γύρ’σα. Από τα τότε, απ’ το ’47, το ’φτί μ’, πήγα στ’ Βουλγαρία, με το γιάτρεψαν μου τα πήραν και στο βουνό που ’μουν [...] το καθάρισε ένα [...] το καθάρισε αλλά έλα τώρα, άρχισε να τρέχει. Αυτά είν’ τα γεγονότα, παιδί μ’, τα παλιά. Αυτά είναι. Δε σών’το, παιδί μ’, δε σώνουν.